

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Kviečiame skaitytojus susipažinti su popiežiaus Pranciškaus Vatikane 2021 m. gruodžio 8 d. paskelbtos Žinios 55-osios Pasaulinės taikos dienos proga santrauka.

Dialogas tarp kartų, ugdymas ir darbas: priemonės tvariai taikai kurti

1. „O kokios dailios kalnuose šauklio kojos, – to, kuris ateina [...], skelbdamas ramybę“ (Iz 52, 7). Pranašo Izaijo žodžiai išreiškia paguodą, jie skelbia palengvėjimą ir atokvėpį smurto ir spaudos išvargintai, pažemintai ir mirtį patyrusiai tautai. Pranašas Baruchas stebėjosi: „Kas atsitiko, Izraeli, kad esi savo priešų žemėje, sensti svečioje šalyje, susiteršęs mirusiais, priskirtas prie žengiančiųjų į Požemį?“ (3, 10–11). Izraelio žmonėms taikos pasiuntinio atėjimas reiškė atgimimo iš istorijos griuvėsių viltį, šviesios ateities pradžią.

Deja, šiandien tas taikos kelias, kurį šventasis Paulius VI pavadino nauju *integracijos plėtros* vardu, lieka labai atitrūkęs nuo daugelio vyrų ir moterų realaus gyvenimo, taigi ir nuo visos žmonijos šeimos, kuri dabar yra glaudžiai tarpusavyje susijusi. Nepaisant daugelio pastangų siekiant konstruktyvaus dialogo tarp tautų, stiprėja kurtinantis karų ir konfliktų triukšmas, pandeminiu mastu plinta ligos, stiprėja klimato kaitos ir žalos aplinkai padariniai, didėja bado ir troškulio tragedija, toliau dominuoja individualizmu, o ne solidariu dalijimusi paremtas ekonominis modelis. Kaip ir senovės pranašų laikais, šiandien nuolat girdimas ir vargšų, ir žemės šauksmas prašant teisingumo ir taikos.

Kiekviename amžiuje taika yra ir dovana iš aukščiau, ir bendro įsipareigojimo vaisius. Egzistuoja tiek taikos „architektūra“, prie kurios savo indėliu prisideda įvairios visuomenės institucijos, tiek ir taikos „namudinė kūryba“, kur kiekvienas iš mūsų dalyvaujame asmeniškai. Visi gali prisidėti prie taikingesnio pasaulio kūrimo: pradėdami nuo savo širdies, santykių šeimoje, visuomenėje bei aplinkoje iki santykių tarp tautų ir valstybių.

Čia norėčiau pasiūlyti *tris būdus*, kaip kurti ilgalaikę taiką. Pirma, kurti ją *dialogu tarp kartų*, kaip pagrindu bendriems projektams įgyvendinti. Antra, ugdymu, kuris yra laisvės, atsakomybės ir vystymosi veiksnys. Galiausiai *darbu*, kaip priemone visiškai įgyvendinti žmogaus kilnumą. Šie trys elementai būtini, kad galėtų būti įgyvendintas „socialinis paktas“, be kurio kiekvienas taikos projektas netenka pagrindo.

2. **Dialogas tarp kartų kuriant taiką.** Pasaulyje, kurio vis dar iš gniaužtų nepaleidžia daugybę problemų sukėlusio pandemija,

„vienai bando pabėgti nuo tikrovės, ieškodami prieglobsčio privačiame pasaulyje, kiti konfrontuoja, pasitelkdami destruktivų smurtą, tačiau, renkantis tarp savanaudiško abejingumo ir smurtinio protesto visuomet yra dar viena galimybė – dialogas. Dialogas tarp kartų“.

Dialogas reiškia klausytis vienas kito, dalytis skirtingais požiūriais, susitarti ir keliauti drauge. Puoselėti tokį dialogą tarp kartų reiškia įdirbti konfliktų ir atmetimų sukietintą, nevaisingą dirvą, kad būtų galima pasėti ilgalaikės ir bendros taikos sėklas.

Kita vertus, galimybė kartu kurti taikos kelius neatskirtina nuo ugdymo ir darbo: tai sudaro tinkamiausią vietą ir aplinką kartų dialogui. Ugdymas parengia kartų dialogo gramatiką, o darbo patirtis, kartu darbuojantis skirtingų kartų vyrams ir moterims, leidžia keistis žiniomis, patirtimi ir įgūdžiais bendram labui.

3. Švietimas ir ugdymas – taikos variklis

Pastaraisiais metais visame pasaulyje labai sumažėjo švietimui ir ugdymui skiriamos biudžetų lėšos: jos laikomos veikiausiai išlaidomis, o ne investicijomis. Tačiau tai yra pagrindiniai integralaus žmogaus vystymosi veiksniai: jie daro žmogų laisvesnį ir atsakingesnį ir yra būtini taikai ginti bei skatinti. Kitaip tariant, švietimas ir ugdymas yra darnios piliečių visuomenės, galinčios kurti viltį, gerovę ir pažangą, pagrindas.

Todėl tikslinga ir neatidėliotina, kad vyriausybių atsakingieji asmenys parengtų ekonominę politiką, siekiančią pakeisti santykį tarp viešų investicijų į švietimą ir ginkluotei skiriamų lėšų. Kita vertus, realus tarptautinio nusiginklavimo procesas gali būti labai naudingas tautų ir valstybių vystymuisi atlaisvinant finansinius išteklius, kuriuos būtų galima tinkamiau panaudoti sveikatos apsaugai, švietimui, infrastruktūrai, aplinkos priežiūrai ir pan.

Investicijos į jaunosios kartos švietimą ir ugdymą yra pagrindinis būdas, kaip tikslingai parengti jaunus žmones užimti deramą vietą darbo pasaulyje [17].

4. **Darbo skatinimas ir užtikrinimas kuria taiką.** Darbas yra nepakeičiamas taikos kūrimo ir išsaugojimo veiksnys. Tai ne tik savęs ir savo gabumų išraiška, bet ir įsipareigojimas, pastangos, bendradarbiavimas su

kitais, nes visada dirbama su kuo nors arba *dėl* ko nors. Žvelgiant šiuo aiškiai socialiniu požiūriu darbas yra vieta, kurioje mokomės savo indėliu prisidėti, kad pasaulis taptų tinkamesnis gyventi ir gražesnis.

Covid-19 pandemija dar labiau pablogino padėtį darbo pasaulyje, kuriame ir taip netrūko iššūkių. Žlugo milijonai ekonominės ir gamybinės veiklos iniciatyvų; pagal trumpalaikes sutartis dirbantys darbuotojai vis labiau pažeidžiami; daugelis teikiančiųjų svarbiausias paslaugas sulaukia dar mažiau visuomenės ir politikų dėmesio; nuotolinis mokymas daugeliu atvejų lėmė blogesnius mokymosi ir studijų programų įsisavinimo rezultatus. Be to, į darbo rinką ateinantys jaunuoliai ir bedarbiais tapę suaugusieji dabar susiduria su dramatiškomis perspektyvomis.

Dabar kaip niekada svarbu visame pasaulyje sudaryti tinkamas ir orias darbo sąlygas, orientuotas į bendrąją gerovę ir kūrinių apsaugą. Būtina užtikrinti ir remti verslo iniciatyvų laisvę ir kartu skatinti atnaujintą socialinę atsakomybę, kad pelnas nebūtų vienintelis orientacinis kriterijus.

Brangūs broliai ir seserys! Šiuo metu, kai siekiame vienyti pastangas, kad įveiktuome pandemiją, norėčiau dar kartą padėkoti visiems, kurie didžiadvasiškai ir atsakingai angažavosi ir tęsia savo įsipareigojimą: užtikrina švietimą, saugumą ir teisių apsaugą, teikia medicininę pagalbą, padeda šeimoms nariams susitikti su ligoniais, teikia ekonominę paramą neturtingiesiems ar netekusiems darbo. Užtikrinu, kad maldoje atmenu visas aukas ir jų šeimas.

Kreipiuosi į valdančiuosius, politikos bei socialinės srities atsakinguosius, bažnytinių bendruomenių ganytojus bei vadovus, taip pat į visus geros valios vyrus bei moteris ir kviečiu drauge eiti šiuo trejopu – kartų dialogo, švietimo ir darbo – keliu. Drąsiai ir kūrybingai. Ir tedaugėja žmonių, kurie tyliai, nuolankiai ir atkakliai diena iš dienos tampa taikdariais. Taikos Dievo palaiminimas visada juos teveda ir telydi!

Pilną laiško tekstą galite rasti parapijos internetinėje svetainėje www.prisikelimas.lt

Parengta pagal Lietuvos Vyskupų Konferencijos informaciją

Krikščionių vienybės savaitė

Kun. lic. N. Pipiras

Kiekvienais metais sausio 18 – 25 dienomis minime Krikščionių vienybės savaitę. Ji užbaigiama šventojo apaštalo Pauliaus atsivertimo dieną. Viešpaties „ištiktas“ Saulius – tas, kuris vyko persekioti krikščionių, – tapo Pauliumi. Tuo, kuris persiėmęs Viešpaties valia, Dievo žodį skelbė visoms tautoms bei kultūroms. Per istorijos tėkmę pasitaikė įvairių išbandymų, negebėjimo pažvelgti vieni kitiems į akis, sukėlusio net ir kruvinus konfliktus, manymo, kad mes geriau tikime. XX amžiuje, žmonijai dovanojusiame ne tik daug didžių laimėjimų, bet ir ne menkesnių iššūkių, suvokta, kad visi esame vieno Tėvo vaikai, kad mus visus jungia bendras Krikštas. Šiame amžiuje suaktyvėjo ekumenizmas – suvokimas, jog turime vadovautis ne konkurencijos ir sienų, bet bendros maldos logika, nepamirštant, kad visus jungia į vieną šeimą bendras Krikštas.

Tai popiežius Pranciškus ypač akcentavo vienoje savo bendrųjų audiencijų, skirtoje Krikščionių vienybės temai. Jis kalbėjo: „Tas pamatas yra mūsų bendras krikštas. Vatikano II Susirinkimas teigia: „Krikštas įsteigia sakramentinį vienybės ryšį tarp visų, kurie per jį atgimė“. Pirmasis Petro laiškas adresuotas pirmajai krikščionių kartai, kad jie suvoktų per krikštą gautą dovaną ir drauge jos apimamus reikalavimus. Šios Maldos savaitės proga mes taip pat esame kviečiami visa tai iš naujo atrasti ir veikti drauge, nepaisant mūsų susiskaldymų. Bendras krikštas pirmiausia reiškia tai, kad visi esame nusidėjėliai ir turime būti išgelbėti, atpirkti, išlaisvinti iš nuodėmės. Tai negatyvusis aspektas, kuris Pirmajame Petro laiške vadinamas „tamsybėmis“, kai sakoma: „pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą“. Tai mir-

ties patirtis, tapusi Kristaus savastimi, kuri simbolizuojama krikštu per panardinimą į vandenį, po kurio eina išnirimas – prisikėlimo ir naujo gyvenimo Kristuje simbolis. Išpažindami bendrą krikštą tvirtiname, kad mes, visi krikščionys – katalikai, protestantai ir ortodoksai – turime bendrą patirtį, esame pakviesti iš negailestingų priešišku tamsybių į susitikimą su gyvuoju Dievu, apšviesti gailestingumo. Deja, visi išgyvename savanaudiškumą, sukeliantį skaldymąsi, užsisklendimą, panieką. Iš naujo pradėti nuo krikšto reiškia vėl atrasti gailestingumo versmę, vilties versmę visiems, nes nė vienas žmogus nėra atskirtas nuo Dievo gailestingumo. Dalyvavimas šioje malonėje sudaro tarp mūsų, krikščionių, neišardomą ryšį, taigi krikšto dėka galime vieni kitus laikyti tikrais broliais. Visi iš tikrųjų esame šventa Dievo tauta, nors dėl savo nuodėmių

dar nesame visiškai vieninga tauta. Per krikštą veikiantis Dievo gailestingumas yra stipresnis už mūsų susiskaldymus. Kiek primame gailestingumo malonę, tiek vis pilnaviškiau tampame Dievo tauta, taip pat geriau gebame skelbti jo stebuklingus darbus, pradėdami nuo paprasto broliško vienybės liudijimo. Mes, krikščionys, galime visiems skelbti Evangelijos galybę, išpareigodami dalytis kūniškais ir dvasiniais gailestingumo darbais. Taip konkrečiai liudijama vienybė tarp krikščionių: protestantų, ortodoksų, katalikų. Mieli broliai ir seserys, visi mes, krikščionys, per krikšto malonę gavome Dievo gailestingumą ir buvome priimti į jo tautą. Visi, katalikai, ortodoksai ir protestantai, sudarome karališkąją kunigystę ir šventąją tautą. Tai reiškia, kad gavome bendrą misiją – perduoti gautąjį gailestingumą kitiems, pradėdami nuo vargingiausių ir apleisčiausių. Per šią Maldos savaitę melskimės, kad visi Kristaus mokiniai rastų būdą drauge bendradarbiauti ir nešti Tėvo gailestingumą į visas žemės vietas”.

Kur mes galime siekti, o gal net kurti vienybę? Pirmiausia svarbu suvokti, kad visi esame krikščionys: ir žmona, ir vaikai, ir vyro giminės, ir kolegos. Visus mus jungia bendras krikštas. Taigi vienybės siekti ar ją net kurti pirmiausia turime savo aplinkoje, šeimoje. Paprasčiausiai kitus priimdami tiesiog kaip brolius ir seseris, o tik po to įžvelgdami netobulybes ir galimybę ugdytis, keistis. Svarbu, kad šita taisyklė galiotų ir mums, kad ir į mus galėtų kažkas pažvelgti kaip į brolius ir seseris. Tiesiog kaip Jėzus, troškęs, kad visi būtų viena, kaip ir Jis yra viena su dangiškoju Tėvu.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Kristaus Prisikėlimo bazilikoje paminėtos 17-osios konsekracijos metinės

Antrąją šv. Kalėdų dieną, minint Šventąją Šeimą: Jėzų, Mariją ir Juozapą, Kristaus Prisikėlimo bazilikoje buvo švenčiamos 17-osios konsekracijos metinės.

Prieš šv. Mišias sulaukėme garbaus svečio – Apaštališkojo nuncijaus Baltijos šalims, arkivyskupo Petar Antun Rajič, kurį pasitiko Kauno arkivyskupas Kęstutis Kėvalas, parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, parapijos vikaras kun. Nerijus Pipiras.

12.00 val. iškilmingoms šv. Mišioms vadovavo apaštališkasis nuncijus arkivyskupas Petar Antun Rajič, koncelebravo kardinolas

Sigitas Tamkevičius SJ, Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Kaišiadorių vyskupas Jonas Ivanauskas, prelatas prof. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, svečiai kunigai, patarnavo diakonai Benas Ulevičius ir Darius Chmieliauskas, seminaristai.

Arkivyskupas Kęstutis Kėvalas, pasveikinęs ir pristatęs svečius, priminė, jog švenčiame Šventosios Šeimos iškilme

popiežiaus Pranciškaus paskelbtais Amoris Laetitia – Šeimos metais. Tai ypač brangus prisiminimas, mums visiems tikintiesiems. Arkivyskupas kvietė sekti Šventosios Šeimos pavyzdžiu ir melstis už mūsų šeimas, už Tėvynės šeimą, visą pasaulį, taiką, solidarumą.

Homilijoje Apaštalinis nuncijus arkivyskupas Petar Antun Rajič kalbėjo, jog yra labai laimingas būdamas šioje mažojoje bazilikoje, tituluotoje Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo vardu. Kauno, kuris kitais metais taps Europos kultūros sostine, arkikatedrai prieš 100 metų popiežiaus Benedikto XV suteiktas bazilikos titulas liudija gilią visos tautos katalikišką šaknis.

Kartu apaštalinis nuncijus pasidalijo šventiniais sveikinimais su visais tikinčiaisiais.

Buvo prisiminti visi tikintys ir ieškantys, besidžiaugiantys ir sergantys, kuriantys šeimos gerovę, besidžiaugiantys vaikais ir vienišieji. Arkivyskupas pasidalijo Baž-

nyčios artumu su visais, dar kartą priminė pagrindines nuostatas šeimos ir asmens orumo klausimais.

Baigiantis šv. Mišoms arkivyskupas Kęstutis padėjo už maldos bendrystę svečiams vyskupams, kunigams, diakonams, patarnautojams, parapijos sumos chorui „In

Vivo Dei“ ir visiems, kurie jungėsi į šv. Mišių auką.

Vyko tiesioginė transliacija per LRT televiziją ir Marijos radiją.

Po šv. Mišių vyskupai, lydimi parapijos klebono, palaimino Kauno miestą nuo bazilikos terasos.

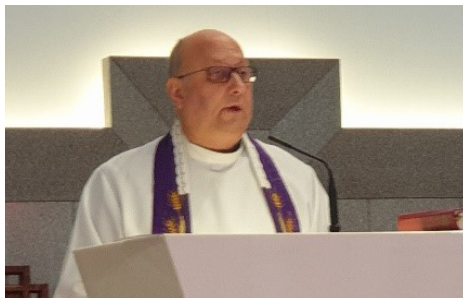
PARAPIJOS AKTUALIJOS

Advento rekolekcijos parapijoje

Advento rekolekcijos Kristaus Prisikėlimo parapijoje prasidėjo gruodžio 18 dieną vakaro šv. Mišiomis. Rekolekcijų vedėjas kun. lic. Sigitas Bitkauskas jas pradėjo apmąstydamas Bartimiejaus troškimą regėti. Dažnai, pasak kunigo, ir mes patys esame akli dvasiniame kely, ir mums taip pat reikia šauktis praregėjimo, kaip Bartimiejiui.

Rekolekcijos tęsėsi ir sekmadienį. Kun. Sigitas mąstymų temas pasirinko skirtingas, tačiau svarbias tikinčiajam: Švč. Sakramento adoracija, nuodėmė, išpažintis, tikėjimas. Garbinti Viešpatį tiesoje galime tik tada, kai nėra nuodėmių, užtemdančių Jo veidą. Na, o matyti Viešpatį, jausti Jo artumą padeda tikėjimas. Be abejo, tai yra dovana. Tačiau tos dovanos turime prašyti Dievo.

Ketvirtojo Advento sekmadienio Sumos

šv. Mišių pradžioje parapijos klebonas mons V. Grigaravičius, kreipdamasis į tikinčiuosius, kalbėjo, kad ši paskutinioji Advento savaitė iki Šv. Kalėdų, yra labai visiems svarbi. Ji primena mums, kad reikia paruošti savo širdis Kristaus užgimimo šventei – susitaikyti su Viešpačiu. Tam puiki proga yra rekolekcijos. Susikaupimo, ramybės, bendrystės išgyvenimas prieš ypatingą laiką – Kristaus gimimą.

„Tad išvalykime savo sielą, atlikime išpažintį ir nebūkime abejingi stokojančiam, ištieskime pagalbos ranką, aplankykime kaimyną, dalinkimės kalėdaičiu, – kvietė klebonas. – Lai prasmingiausių metų švenčių laukimas būna mūsų tikėjimo, bendrystės laikas, kuris įkvėps džiaugtis, mylėti ir švęsti!“

Akimirkos iš parapijos Šeimų bendruomenės Kūčių

Tradiciškai prieš Šv. Kalėdas šeimų bendruomenė susirinko kartu paminėti praėjusių metų, pasidalinti kalėdaičiais ir pasikeisti linkėjimais.

Vakarieneje svečiavosi Kauno arkivyskupas Kęstutis Kėvalas. Svečias pasidžiaugė bendruomenės darnumu mums beveik sklandžiai sudainavus „Tylį naktį“. Tuo tarpu mes dėkojom ir džiaugėmės paruoštais skanėstais bei buvimu kartu. Tik žodžiai išdavė nerimą. Kūčios tradiciškai neatsiejamos nuo burtų ir spėjimų. Mūsų bendruomenė irgi pasidavė ateities nuojautoms, prognozėms, tik ne iš šiaudo ilgumo, o bandėme išskaityti tai arkivyskupo veide, išgirsti jo žodžiuose.

Vyskupas K. Kėvalas pasidalijo potyriais iš migrantų stovyklų, išvalgomis politinėje situacijoje. Mums buvo įdomūs Vyskupų sinodo tikslai, asmeniniai tikėjimo klausimai ir modernios problemos iš serijos „kur eina pasaulis?“ Užkarakęs klebono V. Grigaravičiaus naujasis augintinis davė ženklą keliauti namo. Smagios tėvystės, monsinjore! Ramybės mums visiems.

Bendruomenės narė Ieva

„Sriubos“ valgyklos darbuotojų ir lauknešėlių Kūčių stalui palaiminimas

Gruodžio 24-osios, Kūčių dienos, vakare krikščioniškose šeimose valgoma Kūčių vakarienė. Joje drauge meldžiamasi, dalijamasi Bažnyčioje pašventintais kalėdaičiais.

Šią dieną vargingiausiai gyvenantys kaimiečiai, „Sriubos“ valgyklos lankytojai, dėl pandemijos negalėjo susėsti prie tradicinio Kūčių stalo valgykloje, todėl parapijos klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus iniciatyva valgyklos darbuotojos paruošė 185 laukneš-

lius, kuriuose buvo įdėta po kalėdaitį, keptos žuvies, duonos, silkės su padažu, burokėlių ir makaronų mišrainės, sausainių ir saldainių. Be lauknešėlių dar džiugino parapijos gimnazijų bei mokyklų bendruomenių kalėdinės dovanos – šiltos kojinės, kepurės ir pirštinės. „Sriubos“ valgykloje apsilankęs Kauno arkivyskupas Kęstutis Kėvalas padėjo moterims už nuoširdų darbą rūpinantis vargstančiaisiais ir suteikė joms palaiminimą. Jis pasveikino lauke laukiančius lankytojus su artėjančiomis šv. Kalėdomis, juos palaimino ir pakvietė atsiimti lauknešėlius.

INFORMACIJA

2022 m. kilnojamos katalikų šventės

Žinote, brangūs broliai ir seserys, kad, Dievo malonei leidžiant, džiaugėmės mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gimimu. Šiandien skelbiame jums ir mūsų Išganytojo Prisikėlimo džiaugsmą.

Šiais 2022-ais Viešpaties metais, **kovo 2 d.** bus Pelenų diena, kuria pradėsime šventosios Gavėnios pasninką.

Balandžio 17 d. džiaugsmingai švęsime Velykas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimą.

Gegužės 29 d. minėsime mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Žengimą į dangų.

Sekminių šventė bus **birželio 5 d., birželio 19 d.** – Švenčiausiojo Kristaus Kūno ir Kraujo šventė.

Lapkričio 27 d. – pirmasis Advento sekmadienis, kai prisiminsime būsimąjį atėjimą mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuriam priklauso visa garbė ir šlovė per visus amžius Amen.

Sausio mėnesio liturginis kalendorius

- 1 – Švč. Mergelė Marija, Dievo Gimdytoja
- 2 – II sekmadienis po Kalėdų
- 6 – Kristaus Apsireiškimas (Trys Karaliai)
- 9 – Kristaus Krikštas
- 25 – Šv. Pauliaus, apaštalo, Atsivertimas

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas... kunigą Nerijų Pipirą

(Pabaiga. Pradžia „Prisikėlimo“ Nr. 222)

Vilius MISEVIČIUS

Kun. Nerijus – Viešpaties daugelio talentų apdovanojamas ir plataus akiračio dvasiškis. Dar studijų metais jis aktyviai įsijungė ne tik į sielovadinę, pedagoginę, visuomeninę veiklą, bet ir išryškėjo jo kaip menininko gabumai. Tad bent trumpai apžvelgsime tuos N. Pipiro veiklos aspektus.

Šis kunigas jau keletą metų yra Kauno klinikų kapelionas. Jam patikėta nemažai ir kitų pareigų. Kadangi vikaras mėgsta bendrauti su jaunimu, jam paskirtos Ateitininkų jaunimo organizacijos (besirūpinančios visuomenės inteligentiškumu katalikiškoje aplinkoje) Kauno krašto dvasios vadovo pareigos. Pasak kun. Nerijaus, nemažai laiko tenka sugaišti ir dirbant vicepostulatoriumi Dievo tarnaičių Adelės Dirsytės ir Elenos Spirgevičiūtės beatifikacijos bylose, siekiant šių kankinių pripažinimo palaimintosiomis.

Vienas iš kun. Nerijaus siekių – tarp tikinčiųjų įvairiais būdais skleisti dvasinę šviesą. Ne tik Kristaus Prisikėlimo parapijos maldininkai pastebėjo šio kunigo oratorinius gabumus. Jis yra prasmingų ir turiningų homilijų kūrėjas. Jau penkiolika metų kun. Nerijaus balsą galima išgirsti „Marijos radijo“ laidose. Parapijiečiai pamėgo ir noriai įsigyja mėnesinį maldyną „Magnificat“ – N. Pipiras nuo 2010 metų aktyviai bendradarbiauja rengiant minėtą knygelę.

Dar vienas šio talentingo kūrėjo ir meninės sielos asmenybės bruožas – poezija. Jo pirmieji eilėraščiai išspausdinti 2010 metais išleistame Kauno kunigų seminarijos auklėtinių kūrybos almanache „Duc in altum“ („Irkis į gilumą“ arba „Kilk į aukštumas“). Beje, daugeliui minėtos seminarijos dėstytojų ir auklėtinių atmintyje ilgam įstrigo spektaklyje tuometinio klieriko Nerijaus suvadintas profesorius ir lietuvių romantizmo poeto kunigo Jono Mačiulio-Maironio personažas (daugelis pastebėjo Nerijaus panašumą į legendinį prelatą). Pasak kun. Nerijaus, jam rašymas pašventina kasdienybę. „Mano poezijos pagrindinė mintis – žmogiškųjų vertybių sklaida. Kad ir kaip būtų širdyje šalta ir speiguota, gyvenimas yra gražus. Per apmąstytus gyvenimo įvykius, matytus vaizdus noriu perduoti žinią, kad ir vargas yra prasmingas. Poezijos misija yra atskleisti, šviesti, sakralinti, pašventinti gyvenimą, žmogų, kuris galbūt šiuo metu kenčia. Didžiausia nuostaba man yra gyvenimas. Kaskart jį patiriu iš naujo, jį apmąstau savo kūryboje. Prasminga prisiglaust prie žmogaus kaip prie slėpinio, o vėliau tą visą patirtį išguldyti popieriaus lape, kur atsispindi ir tavo paties emocijos, išgyvenimai, jausenos...“, – kalbėjo vikaras.

Prieš vienuolika metų pasirodė jo pirmoji autorinė knyga „Atsidūstant“. Joje sudėta daugiausia eilėraščių, kuriuos kunigas parašė jam brangiame Salake. „Čia – mano kaimas,

Kun. Nerijus Pipiras literatūros vakare skaito savo poeziją (foto iš asmeninio archyvo)

Prisiminimai

*Pavargau be svajonės
Ir be pasakos
Lyg rudenio lapas,
blaškausi arimuos...
Ir numirt negaliu be tavęs.
Tu atnešk man nors aidą
Prabėgusios vasaros,
Tą rugiagėlę vėjo plaukuos*

2021 11 11

senelių tėviškė, mano, kaip krikščionio, kaip kunigo, pradžia...“, – kalbėjo kunigas. Dar autorius parodė esė ir eilėraščių knygelę „Tarp laikrodžio rodyklių“. Vikaras užsiminė, kad tai „tarsi dieneraštis, kuriame drįstu dalytis savo kasdienybe tyliai, nuoširdžiai ir paprastai“. Kūrinyje patalpinti jo apmąstymai, troškimai ir ieškojimai – eilės skiriamos tiems, kurie prisidėjo prie tiesos ieškojimų. Neseniai Pasaulio lietuvių centro leidykla skaitytojams pateikė naujausią N. Pipiro kūrinį „Vilties sonetai“. Jame akcentuojama žmogaus meilė gamtai. „Ne vienas posmas gimė vasarą vaikščiojant po netoli Utenos esančią Dauniškio ežero pakrantę, žingsniuojant ir žavintis pušynais. Kai užsirašai kokią mintį, atrodo, ir diena kitokia. Ją gali gvildinti, ją gėrėtis, ją plėtoti...“ – šypsojosi optimistiškai nusiteikęs kun. Nerijus.

Kun. N. Pipiro tekstų randame laikraščiuose „XXI amžiuje“ ir „Bažnyčios žiniose“, portale „Bernardinai. lt“, žurnale „Ateitis“ ir kituose leidiniuose. Ne tik Kristaus Prisikėlimo parapijos, bet ir kitų Kauno šventovių maldininkai pastebėjo prasmingus šio kunigo tekstus religine tematika laikraštelyje „Prisikėlimas“ – neseniai jis tapo šio mūsų parapijos mėnraščio redkolegijos nariu. Šiam iškilau poetinio žodžio meistriui priklauso ir dedikacijos, skirtos iškiliems menininkams. To pavyzdys – Kristaus Prisikėlimo bazilikoje lapkričio 29 d. vakarinėse pamaldose, kurios transliuotos ir per Katalikų televiziją, šio vikaro aukotų Mišių homilijoje pasakyti jaurūs ir įtaigūs žodžiai a. a. poetui Robertui Keturaikiui, kuris neseniai išėjo pas Amžinąjį Tėvą...

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Sinodinis kelias parapijoje

2021 metų spalio mėnesį popiežius Pranciškus pakvietė visus leisti į Bažnyčios atsinaujinimo – sinodinę kelionę, truksiančią dalinėse Bažnyčiose iki 2022 m. vidurio. Šios kelionės tikslas: *įsiklausyti į Dievo tautos balsą, siūlant kiekvienam – ypač tiems, kurie dėl įvairių priežasčių yra pakraščiuose, – galimybę išreikšti save ir būti išgirstiems, siekiant prisidėti prie Dievo tautos – Bažnyčios kūrimo.* Tęsiame sinodinę kelionę, į kurią esame pakviesti visi – visa Dievo Bažnyčia, aktyviai junkimės ir dalyvausime susitikimuose parapijoje – pasidalykime įžvalgomis, atsakykime į klausimus, pildykime anketas (kada vyksta susitikimai prašome sekti skelbimus internetinėje svetainėje ir skelbimų lentose). Taip pat veikia ir asmeninių įžvalgų pateikimo anketa tituliname puslapyje: sinodas.katalikai.lt

Dėl sinodinės Bažnyčios bendrystės | dalyvavimas | misija

Dėkojame už pagalbą parapijos aktyviausiems!

Jūratė MATIKOVIENĖ

Jau gražia tradicija yra tapę kiekvienų metų pabaigoje padėkoti tais metais aktyviausiai į parapijos gyvenimą įsitraukusiems parapijiečiams, savanoriams, darbuotojams ir rėmėjams.

Kaip simbolinė padėka už nenuilstantį darbą kiekvienais metais parapijoje yra parengiamas ateinančių metų kalendorius, kuriuo ir apdovanojami visi aktyviausieji. Šie metai ne išimtis – 2022 m. kalendoriuje – Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilika iš P. Višinskio g. pusės. Dėkojame fotografui Andriui Aleksandravičiui (www.afoto.eu), pasidalinusiame savo kūriniu ir leidusiu jį naudoti 2022 m. kalendoriuje.

